

NORSK LOVTIDENDE

Utgitt efter offentlig foranstaltning ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 44

Utgitt 30 oktober

1933

Reglement utferdiget av Handelsdepartementet med hjemmel av kongelig resolusjon av 16 juni 1933.

Kap. XIII. Portofrihet. Frankering av statens og kommunenes post.

A. Innenriks.

§ 1. Postvesenets egne tjenestesaker er portofri. (Postlovens § 2, 1. ledd).

Postforsendelser fra Norges bank og dens avdelinger samt fra privatbanker, adressert til Poststyret eller dets avdelinger eller til postmestre og som angår postvesenets pengeomsetning gjennom vedkommende bank, anses som postvesenets tjenestesaker.

Det samme gjelder trygdekassers forsendelse til postvesenet av sykepenger og kvittering for innbetalt premie og tilbakesendelse til postvesenet av innmeldelseskort for medlemmer.

Posttjenestemenn kan ikke sende som postsak skrivelser angående saker som vedkommer deres egen velferd, såsom søknad om stilling, eller tjenestefrihet i privat øiemed. Kvittering for lønn kan dog sendes som postsak.

§ 2. Postvesenets egne tjenestesaker påtegnes «Postsak». Attestasjon kreves ikke, hvis postvesenets tjenestekonvolutter er benyttet eller poststedet har anbragt sitt stempel på forsendelsens merkelapp. Andre forsendelser som er påtegnet «Postsak» uten attestasjon, behandles som portofri under befordringen, hvis de er adressert til Poststyret eller dets avdelinger, et postkontor, et poståpneri eller en postekspe-disjon.

Finner adressepoststedet at en forsendelse som er påtegnet «Postsak» er portopliktig, oversendes saken til utgangsstedet, i tilfelle gjennom de overordnede kontorer. Avsenderen gjøres oppmerksom på at innholdet ikke kunde sendes som postsak, og der avkreves ham straffeporto som påklebes omslaget og avstemples. Er der grunn til å anta

16 juni. at forholdet ikke beror på en undskyldelig misforståelse, innhentes skriftlig erklæring fra avsenderen, og saken innsendes til Poststyret som efter omstendighetene kan videresende den til påtalemyndigheten.

§ 3. For statens og kommunenes post gjelder de almindelige bestemmelser med hensyn til taksering, vekt og dimensjoner m. v. Frankeringen foretas enten med almindelige frimerker eller med tjenestemerker.

Tjenestemerker kan brukes:

1. For statens post, dog ikke for post fra innretninger av inntektsbringende eller erhvervsmessig art og institusjoner som utligner kontingent til støtte for sin virksomhet.
2. For kommunenes almindelige brevpost (brev, brevkort og korsbåndsendinger), dog ikke for:
 - a) Post fra innretninger av inntektsbringende eller erhvervsmessig art og institusjoner som utligner kontingent til støtte for sin virksomhet.
 - b) Lokalpost i by. Med hvilke begrensninger tjenestemerker skal kunne brukes for lokalpost i landdistrikter, bestemmes av Kongen eller den han bemyndiger. (Se postlovens § 2, 2. ledd).

I henhold til nr. 2 b ovenfor er bestemt:

Betingelsen for at en kommunal innretning skal kunne bruke tjenestemerker på en lokalpostforsendelse i landdistrikt er at forsendelsen

enten innlegges på poststedet til avhentning av adressat som ikke bor innen det lokale ombæringsdistrikt, eller innleveres i landpostbudrute, eller er bestemt til utlevering i landpostbudrute.

På forsendelse som innleveres ved landpostbud eller skal bringes ut ved landpostbud, kan tjenestemerker kun benyttes hvis forsendelsens vekt ikke overstiger 125 gram.

Frankeringsmaskiner kan benyttes istedenfor tjenestemerker; se for øvrig kap. III.

Tjenestemerker kan anvendes ved postforsendelse av kvittering for lønn.

Innkallelser til mobilisering, innlagt i konvolutt påtrykt «Militær sak, haster», kan sendes i posten uten tjenestemerke og uten attestasjon, når militær befalingsmann eller avdeling er angitt på konvoluttens bakside som avsender.

§ 4. Almindelige frimerker må brukes:

I. Av følgende statsforetagender:

Norsk kunngjørelsestidende.

Statens filmkontroll.

16 juni.

Rikshospitalets apotek.
 Statens kjøleanlegg i Alesund.
 Kongsberg sølvverk.
 Telegraf- og telefonvesenet.
 Statens og Oplysningsvesenets fonds skoger.
 Statens sagbruk.
 Vaksdal mølle.
 Norges brandkasse.
 Statsbanene og Statsbanenes regnskapsrevisjon.
 Statens eiendommer i Narvik.
 Vassdrags- og elektrisitetsvesenet.
 Myntinnretningen.
 Kongsberg våbenfabrikk.
 Raufoss ammunisjonsfabrikker.
 Småbruk- (Arbeiderbruk) og boligbanken.
 Fiskeribanken.
 Hypotekbanken.
 Kommunalbanken.
 Statens kornforretning.
 Marinens hovedverft.
 Rikstrygdeverket, derunder tilsynsmenn og ankenevnder.
 Fabrikkontrollen (kjelkontrollen, stedlige fabrikktilsyn).
 Arbeidsrådet.
 Ildsfarlighetsinspektoratet.
 Bank- og sparebankinspeksjonen.
 Justervesenet.
 Sjødyktighetskontrollen.
 Mønstringsvesenet.
 Styret for Det industrielle rettsvern.
 Bergvesenet.
 Vrakervesenet.
 Statens trankontroll.

II. Av følgende kommunale foretagender:

Industrielle bedrifter, kraftanlegg, gassverk, elektrisitetsverk, møller.
 Jernbaner, elektriske baner, sporveier og automobilselskaper.
 Dampskiber.
 Telefonanlegg.
 Fiskevær.
 Handel.
 Vannverk.
 Renholdsverk.
 Skogbruk.
 Kinematografer.

- 16 juni. Byforbundet.
Herredsforbundet.
Havnekasser i byene.

III. Av institusjoner hvis utgifter kun delvis utredes ved tilskudd fra stat eller kommune.

Likeledes fond som er selvstendige institusjoner, såsom fengselsvesenets fonds, og innretninger som tjener offentlige formål uten å tilhøre stat eller kommune, såsom Norges bank, trygdekasser efter lov om syketrygd av 6 juni 1930, det frivillige skyttervesen, Verneforeningenes landsforbund, m. v.

IV. I alle tilfelle for følgende kommunale forsendelser:

- a) Verdibrev, rekommanderte forsendelser, pakker og postanvisninger samt til å avgjøre avgifter for særlige postale ydelser som postopkrav, postinkassasjon, ilbud m. v.
- b) Almindelige lokalpostforsendelser hvortil der ikke kan benyttes tjenestemerker efter bestemmelsene i § 3.

§ 5. Institusjoner som fører stats- eller kommunal korrespondanse, kan ved postkontorer treffe avtale med poststedet om at dette for offentlige og kommunale postsaker som skal frankeres med almindelige frimerker, overtar frankeringen og noterer portoen til senere oppgjør når portobeløpet antas å utgjøre minst 400 kr. årlig. Herfor betales en avgift av 4 pct. årlig av portobeløpets første kr. 30 000,00, 2 pct. av de næste kr. 30 000,00 og 1 pct. av det overskytende.

Portoopgjør må finne sted minst en gang hvert kvartal på blankett nr. 274 d der også brukes som bilag til postkontorenes kvartalsregnskaper. Postsakene skal på adresse-siden være påført angivelse av avsender. Ordningen kan også innføres ved poståpnerier, når det på grunn av den offentlige eller kommunale korrespondanses størrelse antas særlig ønskelig og den overordnede postmester finner at det forsvarlig kan skje. Postmestrene treffer nærmere bestemmelse om ordningen både for eget poststeds og underliggende poståpneriers vedkommende. Det forutsettes at der til gjensidig kontroll av den krediterte porto benyttes kontrabøker, som ved oppgjørene blir å sammenholde med poststedets noteringer.

§ 6. Ved postkontorer kan også private få adgang til sådan portonotering efter avtale med poststedet mot samme avgift som ovenfor nevnt, dog minst 25 kr. årlig. Oppgjør og kontroll skjer som ovenfor bestemt for statens og kom-

munenes portonotering. Avsenderen må være angitt på post- 16 juni.
sakenes adresseside. For portobeløpet må stilles sikkerhet i
fornøden utstrekning efter vedkommende postmesters bestem-
melse. Avgiften tilfaller helt postvesenet.

Ved poståpnerier kan private — med vedkom-
mende poståpnere og postmesters samtykke — få adgang til
portonotering på samme vilkår som ved postkontorer. Op-
gjør skal foretas minst 1 gang hver måned. For portobeløpet
stilles fornøden sikkerhet efter vedkommende postmesters
bestemmelse.

Poståpneren bærer ansvaret for at den utestående porto
betales. Avgiften tilfaller ham.

§ 7. Forsendelser hvortil tjenestemerker anvendes, må
på adressesiden være tydelig påført angivelse av avsenderen.
Merkene må alltid være påsatt postsakene ved innleveringen.
Mangler angivelse av avsender, blir forsendelsen å behandle
som ufrankert, medmindre den er adressert til en stats- eller
kommunal institusjon eller myndighet eller til innehaveren
av en stats- eller kommunal stilling personlig, når inneha-
verens stilling er anført; se § 10 siste avsnitt.

Dersom tjenestemerker helt eller delvis er anvendt i
noget av de tilfelle hvor almindelige frimerker skulde vært
benyttet, blir forsendelsen å behandle som en ubetalt eller
utilstrekkelig betalt privat forsendelse.

Tjenestemerker selges ikke, men utleveres ved postkon-
torer og poståpnerier uten betaling mot skriftlig egenhendig
rekvisisjon av en som er berettiget til å rekvirere sådanne
merker (se § 9). Rekvisisjon er nødvendig også når fran-
keringsmaskin benyttes.

Til rekvisisjon og kvittering benyttes blankett (bl. nr.
140) som er heftet i blokk og fåes uten betaling ved post-
kontorer og poståpnerier. Også disse blankettblokker utle-
veres bare mot kvittering og bare til dem som har rett til
å rekvirere tjenestemerker (se § 9).

Ved utlevering av kvitteringsblokker og tjenestemerker
mot kvittering gjelder med hensyn til legitimasjon samme
regler som ved utlevering av verdipost.

De rekvisisjonsberettigede er ansvarlige for de mottatte
blanketter og for at de ikke kommer i uvedkommendes hender.

Tjenestemerker må av de korresponderende så vidt mulig
rekvireres i tilstrekkelig antall for ett kvartal ad gangen
og så vidt mulig ikke i mindre partier enn 100 stykker av
en enkelt sort.

Rekvisisjon må skje særskilt for stat og særskilt for
kommune.

16 juni. Kvitteringer hvori der er foretatt rettelser eller raderinger godtas ikke av poststedene. Kvitteringen må være utfyllt overensstemmende med de anvisninger som blanketten gir.

Private kan få kjøpt tjenestemerker og tjenestebrevkort i filatelistisk øiemed hos frimerkeforvalteren. Ved skriftlige bestillinger må fornøden returporto for postforsendelse under rekommandasjon vedlegges.

§ 8. Almindelige frimerker leveres av poststedene bare mot kontant betaling.

§ 9. Handelsdepartementet bestemmer hvem som har rett til å rekvirere tjenestemerker. En fortegnelse over dem som er tilstått sådan rett er inntatt i bilag M.¹

Den som har rett til å rekvirere tjenestemerker og som skal fordele disse til bruksberettigede ved andre poststeder, kan ordne dette ved å utferdige kvitteringsblankettene lydende på vedkommendes navn og stilling. Denne kan mot kvittering på blanketten få tjenestemerker utlevert uten betaling ved alle postkontorer og poståpnerier.

§ 10. Handelsdepartementet bestemmer hvem som skal ha rett til å bruke tjenestemerker til statens post. Retten skal innskrenkes til så få som det forsvarlig kan skje.

Rett til å bruke tjenestemerker til kommunenes og fylkeskommunenes postforsendelser har følgende:

1. Ordførere og by- eller herredsssekretærer.
2. Borgermestre (rådmenn).
3. Kommunekasserere.
4. Skolestyreformenn.
5. Fattigstyreformenn.
6. Forretningsførere i ligningsvesenet og ligningsnevndens formann.
7. Kommunerevisorer.
8. Fylkesmenn.
9. Fylkesskolestyreformenn.
10. Fylkeskasserere.
11. Fylkeskommunerevisorer.

Ordføreren og — for fylkeskommune — fylkesmannen bestemmer hvorvidt og i hvilken utstrekning de ovenfor nevnte kan utøve sin rett til å bruke tjenestemerker til kommunal post ved andre tjenestemenn innen vedkommende tjenestegren. Adgang hertil må bare gis i strengt påkrevde tilfelle og antallet begrenses så meget som mulig.

Hvert departement og hver ordfører (for fylkeskommunenes vedkommende fylkesmannen) treffer i tilfelle de be-

stemmelser som de anser påkrevd med hensyn til tjenestemerkenes fordeling, kontroll med forbruket m. v. 16 juni.

Kommunale tjenestemenn som ikke hører under nogen av de tjenestegrener som er nevnt i denne paragrafs 2net avsnitt, har ikke nogen selvstendig rett til å bruke tjenestemerker, men ordføreren kan bemyndige dem til på sine vegne å bruke tjenestemerker (i den utstrekning hvortil reglementet gir adgang) til korrespondanse vedkommende kommunale anliggender. Fylkesmannen kan gi lignende bemyndigelse for fylkeskommunenes vedkommende. Bemyndigelse må bare gis i strengt nødvendige tilfelle.

Ordførere og fylkesmenn må innberette til vedkommende poststeder hvem de har gitt rett til å benytte tjenestemerker etter bestemmelsene i denne paragraf.

Den som har rett til å bruke tjenestemerker, kan tilstille personer som ikke selv har sådan rett, tjenestemerker eller tjenestebrevkort til svar, når svarforsendelsen er av den art som tjenestemerker kan brukes til og er adressert til en stats- eller kommunal institusjon eller myndighet eller til innehaveren av en stats- eller kommunal stilling personlig, når innehaverens stilling er anført, se § 7.

§ 11. Tjenestemerker utferdiges av Poststyret i fornødne verdier.

Makulerte tjenestemerker og tjenestebrevkort kan fåes ombyttet ved poststedene med tjenestemerker og tjenestebrevkort uten innvekslingsavgift.

Innsendelse til frimerkeforvalteren fra poststedene skjer i særskilt forsendelse.

Tjenestemerker og tjenestebrevkort har samme verdi som almindelige frimerker og må opbevares med samme forsiktighet som disse.

§ 12. De som har rett til å bruke tjenestemerker, er ansvarlige for at disse bare brukes til den slags postsaker som tjenestemerker kan brukes til.

De må selv nøie iaktta reglene om bruken av dem og overfor sine underordnede føre skarpt innseende med merkenes lovlige anvendelse. Enhver embeds- og tjenestemann som opdager misbruk, plikter å anmelde det til vedkommendes nærmeste overordnede, som innberetter saken til det overordnede departement.

Den som uberettiget benytter tjenestemerker til postfor-sendelser som ikke kan frigjøres med sådanne, eller som medvirker dertil, straffes med bøter, hvis ikke strengere straffebestemmelser kommer til anvendelse (postlovens § 27,6).

§ 13. Ubetalte eller utilstrekkelig betalte postsaker kan ikke frigjøres ved tjenestemerker.

16 juni.

Særlige forskrifter for poststedene.

§ 14. Den avgift for portoopgjør som skal tilfalle postvesenet, inntektsføres i kvartalsregnskapet under inntektspost 4 f.

§ 15. Poststedene rekvirerer de i § 7 omhandlede kvitteringsblokker (bl. nr. 140) hos frimerkeforvalteren.

§ 16. Postfunksjonærene skal, så vidt gjørlig, føre innseende med, at tjenestemerker ikke misbrukes og at de i dette reglement fastsatte bestemmelser overholdes. Uregelmessigheter innberettes til avsenderens overordnede.

§ 17. Poststedene rekvirerer tjenestemerker og tjenestebrevkort på samme måte som almindelige frimerker. Rekvisjonene utferdiges på særskilt blankett (nr. 269) som fåes hos postintendanten.

Ved poststedene regnskapsføres tjenestemerkene som almindelige frimerker. I postkontorenes lagerbok føres tjenestemerkene særskilt.

§ 18. De for tjenestemerker mottatte kvitteringer (bl. nr. 140) blir av poststedene å opføre i samlet sum på kvartalsregnskapets utgiftsside, for poståpnerienes vedkommende i bl. nr. 133 under post 9 og for postkontorenes vedkommende under post 38 i regnskapsblanketten (kvitteringer for utleverte tjenestemerker).

Postkontorene kontrollerer at de fra poståpneriene mottatte kvitteringer er i orden.

Ved avleggelsen av kvartalsregnskapene skal postkontorene innlegge kvitteringene (poståpnerienes innbefattet) i konvolutt (bl. nr. 78), en for hvert departement og en for de kommunale kvitteringer. Når kvitteringenes antall gjør det påkrevd, vedlegges en fortegnelse. Kvitteringenes samlede sum anføres på konvolutten, som forsegles. Optelling og forsegling foretas i nærvær av vidne, som sammen med regnskapsføreren attesterer riktigheten utenpå konvolutten.

De enkelte konvolutters sum opføres spesifisert i hovedbilaget til utgiftspost 38.

§ 19. Poststyret utferdiger regning med bileggelse av kvitteringene til de enkelte departementer, for kommunenes vedkommende til Finansdepartementet.

§ 20. Postmestrene innsender i juli måned hvert år opgave til Poststyret over det samlede beløp av tjenestemerkerrekvisjoner fra hver enkelt kommune (og fylkeskommune) i deres distrikt i det forløpne budgettår.

§ 21. Tvil om bestemmelsenes rekkevidde forelegges Poststyret.

B. Utenriks.

16 juni.

§ 22. Om portofrihet, se Verdenspostkonvensjonen (art. 47) og om tjenestekorrespondansens utstyr dens ekspedisjonsreglement (art. 7 § 3).

§ 23. Brev til utlandet påsatt tjenestemerker blir å behandle som ubetalt, hvis avsenderen ikke kjennes; se kap. III § 11, siste ledd.

Kjennes avsenderen, skal han gjøres opmerksom på forholdet før brevet ekspederes.

Inntreffer gjentatte tilfelle, bør disse innberettes til Poststyret, i tilfelle med oppgivelse av avsenderens navn og adresse.

Ved eftersending til utlandet av et brev med tjenestemerker på, som oprinnelig har vært adressert til et innenriks sted, forholdes efter art. 45 § 3 i ekspedisjonsreglementet til Verdenspostkonvensjonen.

Skrivelse fra Justisdepartementet.

21 oktbr.

Ifølge bemyndigelse gitt ved kongelig resolusjon av 16 januar 1925 har departementet i henhold til lov av 17 juni 1869 om politivedtekter for rikets kjøpstæder stadfestet en av Skien bystyre i møte 10 oktober 1933 vedtatt beslutning om følgende tillegg til § 62 i politivedtekten for byen:

«Rutebilforretninger, som erholder politiets tillatelse til å ha utgangs- eller endestasjon på offentlig gate i Skien, betaler sådan stasjonsavgift til Skien kommune som til enhver tid er fastsatt av Skien formannskap efter innhentet uttalelse fra politiet.»

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

21 oktbr.

I medhold av lov av 2 juni 1933 om fredning av ferskvannsfisk, jfr. kongelig resolusjon av s. d., har Landbruksdepartementet under 21 oktober 1933 fastsatt følgende fiskeriregler for Furnes herred, Hedmark fylke:

1. I Flakstadelven, så langt som ørret fra Mjøsa går op, skal det være forbudt til fangst av fisk å benytte:

- a. Lyster eller annet med spiss eller krok forsynt redskap som ikke er beregnet på å slukes av fisken,
- b. Bundne redskaper med mindre masker enn 52 mm mellem knutene i våt tilstand, dog gjelder denne bestemmelse kun for ørretfisket,
- c. Sløer, mjeler eller lignende innretninger, hvis sider eller forreste del ikke består av bundet redskap, med mindre mellemrum enn 45 mm mellem spilene.

2. I Brumundelven så langt som mjøsørret går op, skal det være forbudt:

21 oktbr. A. til fangst av ørret å benytte:

- a. Lyster eller annet med spiss eller krok forsynt redskap som ikke er beregnet på å slukes av fisken.
 - b. Bundne redskaper med mindre avstand mellom knutene enn 52 mm i våt tilstand.
 - c. Kurver, bøtter og lignende redskaper.
 - d. Opgangssløer.
- B. Innen en avstand av 50 m utenfor munningen av nevnte elv skal det være forbudt å utsette garn.
- C. I nedgangssløer skal avstanden mellom bunnspilene være minst 40 mm. Derhos skal sløene være innrettet således at fisken fanges i en i vann stående kum, der er forsynt med lodrette spiler med minst 40 mm avstand, så undermåls fisk kan slippe ut i elven.
- D. Mjeler (teiner) skal alene ha langsgående spiler, som i minst $\frac{2}{3}$ av redskapets hele lengde skal ha en avstand av minst 45 mm mellom spilene. Forsåvidt spilene forbindes med tverrbånd av ståltråd, vidjer eller annet materiale, skal avstanden mellom disse tverrbånd være minst 25 cm.

3. For andre til herredet hørende vann og elver — Mjøsa undtatt — samt for de strekninger av Flakstadelven og Brumundelven som ikke inngår under reglens post 1 og 2, skal gjelde følgende fiskeriregler:

Det skal til enhver tid være forbudt å benytte:

- a. Lyster eller annet med spiss eller krok forsynt redskap som ikke er beregnet på å slukes av fisken.
 - b. Garn eller not med mindre masker enn 32 mm mellom knutene i våt tilstand.
 - c. Sløer, mjeler eller lignende innretninger med mindre avstand enn 26 mm mellom bunnspilene.
4. Fra og med 1 september til og med 31 oktober skal alt fiske være forbudt. Herfra dog undtatt fiskeri i Mjøsa.
5. Disse bestemmelser trer i kraft 1 januar 1934 og gjelder inntil videre.

Fra samme tid opheves høieste resolusjoner av 14 juni 1892 og 19 juli 1898 samt kongelig resolusjon av 20 august 1909 forsåvidt angår Furnes herred.

6. Overtredelse av disse bestemmelser er belagt med straff.

21 oktbr. **Skrivelse** fra Landbruksdepartementet.

I medhold av lov av 2 juni 1933 om fredning av ferskvannsfisk, jfr. kongelig resolusjon av s. d., har Landbruksdepartementet under 21 oktober 1933 fastsatt følgende fiskeriregler for Eidskog herred, Hedmark fylke:

1. Det skal til enhver tid til fangst av fisk være forbudt 21 oktbr.
å anvende:

- a. kuper av bast eller vidje,
- b. andre kuper samt ruser og garn med mindre avstand mellom knutene eller spilene enn 26 mm. Bestemmelsene gjelder dog ikke for redskaper til fangst av laue i tiden fra og med 20 juni til og med 31 juli, eller for redskaper til vemmefisket i november og desember måneder. Fra reglene undtas likeledes følgende vann: Øiongen, Bak-sjøen og Skogstjern.

2. I tiden fra og med 10 september til og med 9 oktober skal ethvert fiske av ørret være forbudt i samtlige elver og bekker og i vannene i kortere avstand fra munning eller os av elv eller bekk enn 30 m.

3. Disse bestemmelser trer i kraft 1 januar 1934 og gjelder inntil videre.

4. Overtredelse av reglene er belagt med straff.

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

21 oktbr.

I medhold av lov av 2 juni 1933 om fredning av ferskvannsfisk, jfr. kongelig resolusjon av s. d., har Landbruksdepartementet under 21 oktober 1933 fastsatt følgende fiskeriregler for Torpa herred, Opland fylke:

1. Fra og med 20 september til og med 31 desember skal alt fiske være forbudt. Fra denne bestemmelse er undtatt Fjellovatnet, Livatnet og Synfjorden, hvor det i ovennevnte fredningstid er tillatt å fiske sik fra og med 10 oktober.

2. Garn, noter og andre bundne redskaper med mindre maskevidde mellom knutene, når redskapet er vått, enn 28 mm skal til enhver tid være forbudt. Dog skal det være tillatt til fangst av sik å anvende bundne redskaper med en maskevidde av minst 23 mm mellom knutene fra knutes til knutes midtpunkt, målt i våt tilstand.

Fra denne bestemmelse undtas håv som hjelperedskap.

3. Det skal til enhver tid være forbudt til fangst av fisk å benytte: lyster, mjel, sekk, sløe og pilk samt demninger siktende til fiskeri.

4. Disse regler trer i kraft 1 januar 1934 og gjelder inntil videre. Samtidig opheves de ved Landbruksdepartementets bestemmelse av 10 juli 1930 fastsatte fiskeriregler for herredet.

5. Overtredelse av bestemmelsene er belagt med straff.

Kongelig resolusjon.

27 oktbr.

I medhold av § 16 i lov om brennevin og vin til medisinsk bruk av 30 november 1923, jfr. lov av 24 juni 1932, fastsettes nedenstående forskrifter om forordning og utlevering av vin til medisinsk bruk:

27 oktbr.

§ 1. Vin til medisinsk bruk må ikke utleveres fra apotek uten etter resept eller rekvisisjon fra læge, tannlæge eller dyrlæge.

§ 2. Når ikke annet er bestemt, gjelder for lægeresept på vin bestemmelsene i §§ 1 og 2 i kongelig resolusjon av 17 februar 1928 om avfattelse av lægeresepser, og for tannlægeresept eller rekvisisjon bestemmelsene i § 1 i kongelig resolusjon av 17 februar 1928 om tannlægers forskrivning og anvendelse av lægemidler. Dyrlægeresept på vin må av dyrlægen være påtegnet «Medisin for dyr» med angivelse av dyrets art og eier.

Resept eller rekvisisjon må angi art og mengde av den vin som forordnes eller rekvireres, og uttrykkelig angi at vinen er til medisinsk bruk.

§ 3. Ved resept må vin bare forordnes til medisinsk bruk.

Før resept utstedes, må lægen eller dyrlægen forvisse sig om, at der hos patienten foreligger en sykelig eller lidende tilstand til hvis behandling lægen eller dyrlægen anbefaler vin. Tannlæge må bare forskrive vin til bruk under behandling av patienter på sitt kontor.

Ved resept eller rekvisisjon må ikke forordnes en større mengde vin av over 14 vol. pct. alkoholstyrke enn 1 hel flaske (omkr. 70 à 75 cl) eller 3 hele flasker vin av lavere styrke.

Disse mengdegrenser gjelder ikke, når vin rekvireres til sykehus, klinikker eller til læger eller dyrlæger som har rett til å utlevere lægemidler til sine patienter.

To eller flere resepter på vin må ikke samtidig eller samme dag utstedes til samme patient.

§ 4. Resept på vin har ikke gyldighet for andre enn den som resepten er utstedt til.

§ 5. Resept eller rekvisisjon på vin ekspederes på apotek etter pålydende art og mengde og således at der på én gang eller samme dag ikke må utleveres større mengde enn anført i § 3.

Der må bare utleveres vinflasker, som er levert av A/S Vinmonopolet eller samlag i optappet stand og som av disse er forsynt med en særlig, iøinefallende etikett med ordene: «Til medisinsk bruk» i store og tydelige bokstaver. Denne bestemmelse gjelder ikke malaga som kan leveres til apotek på fat. For øvrig gjelder bestemmelsene i nærværende forskrifter også for malaga.

§ 6. Resept eller rekvisisjon på vin skal av den som ekspederer den, påføres år og dag da ekspedisjonen skjer, ekspeditørens navn og apotekets stempel.

§ 7. Resept eller rekvisisjon på vin må bare ekspederes 27 oktbr.
én gang og skal holdes tilbake og opbevares på apoteket, ordnet i tidsfølge for hver læge, tannlæge eller dyrlæge, til eftersyn for vedkommende tilsynsmyndighet. Medisinaldirektøren eller Socialdepartementet kan kreve ekspederte resepter eller rekvisisjoner på vin innsendt til gjennomgåelse. Departementet bestemmer hvor lenge opbevaringen skal skje.

Resept eller rekvisisjon på vin kan fremlegges som bevismiddel under straffesak.

§ 8. En resept eller rekvisisjon skal ikke ekspederes, når dens utseende eller andre omstendigheter gir grunn til å anta at den har vært ekspedert før.

To eller flere resepter på vin må ikke samtidig eller samme dag ekspederes til samme patient.

Hvis avhenterens person eller andre omstendigheter gir skjellig grunn til å frykte misbruk, skal ekspedisjon nektes.

§ 9. Ved utlevering av vin på søn- og helligdager eller på andre dager utenfor den sedvanlige ekspedisjonstid, må iakttas bestemmelsene i § 20 i lov om drift av apotek av 4 august 1909, jfr. lov av 28 juli 1921.

§ 10. Forskriftene får, forsåvidt dertil er anledning, tilsvarende anvendelse på utlevering av vin fra læger eller dyrlæger som har rett til å utlevere lægemidler til sine patienter. Disse læger og dyrlæger må føre en liste over sine utleveringer med angivelse av art og mengde av det utleverte, for lægers vedkommende også den sykes navn og for dyrlægers vedkommende det syke dyrs eier og art. Listen må opbevares minst tre år og kan av medisinaldirektøren eller departementet kreves innsendt til gjennomgåelse.

§ 11. Apotekere og medisindispenserende læger og dyrlæger må ved kjøp av vin fra A/S Vinmonopolet eller samlag skriftlig erklære hvorvidt vinen er bestemt til medisinsk bruk.

§ 12. Ved vin forstås i disse forskrifter en drikk som er tilvirket av druesaft gjennom alkoholgæring, samt fruktvin og mjød og som ikke inneholder over 21 vol. pct. alkohol. Vin av høiere alkoholstyrke regnes som brennevin.

§ 13. Resept eller rekvisisjon på medisinske blandinger som inneholder vin, er undtatt fra foranstående forskrifter på samme betingelser hvorunder brennevinsblandinger ved kongelig resolusjon av 1 februar 1924 er undtatt fra reseptlovens bestemmelser.

§ 14. Departementet kan gi nærmere regler for gjennomførelse av kontroll med, at forskriftene blir overholdt.

§ 15. Overtredelse av disse forskrifter straffes med bøter eller fengsel inntil 6 måneder.

27 oktbr. § 16. Disse forskrifter trer i kraft straks. Samtidig opheves de forskrifter om utlevering av vin fra apotek til medisinsk bruk som er fastsatt ved kongelig resolusjon av 29 august 1924.

Bestemmelsen i § 5, annet ledd, om at der bare må utleveres vinflasker som er forsynt med en særlig etikett, gjelder ikke vinflasker som er levert fra A/S Vinmonopolet eller samlag før forskriftenes ikrafttreden. Slike vinflasker kan apotek og medisindispenserende læger og dyrlæger utlevere uten den påbudte særlige etikett inntil 31 desember 1933, men senere bare når de ved A/S Vinmonopolets eller samlags medvirkning er forsynt med etikett som nevnt.

27 oktbr. **Kongelig resolusjon.**

1. I medhold av § 91 i lov av 22 juni 1928 om ordning av visse jordspørsmål bestemmes at nevnte lovs kapitel I (Om jordstyre m. v.), kapitel II (Om skjønn m. v. i avståelses- og forkjøpssaker), kapitel X (Om tvungen avståelse av tomter m. v.) og kapitel XIII (Erhververens rådighet over eiendom erhvervet i medhold av denne lov) inntil videre skal komme til anvendelse i kjøpstaden Horten.
2. Godtgjørelsen til medlemmene av Horten jordstyre fastsettes av bystyret med Landbruksdepartementets godkjenning. Byen skal overta den andel av utgiftene ved lovens anvendelse i Horten som efter dens §§ 7 og 10 faller på fylket.
3. Disse bestemmelser trer i kraft straks.

27 oktbr. **Kongelig resolusjon.**

Landbruksdepartementet bemyndiges til å utferdige de bestemmelser som det i lov om fredning av kreps m. v. av 19 mai 1916, jfr. lov av 5 mai 1933, er tillagt Kongen å utferdige.

Rettelser.

Side 517. I § 14 femte linje skal «står» endres til «stå».

— 533. I § 39 b første linje skal der stå «farkosten» istedenfor «farkostens».

Utgiver: Byråchef M. Hofgaard